

A Life of Vertical & Horizontal Responsibility: Shavuot During the Coronavirus Pandemic

Source Sheet by Rabbi Lord Jonathan Sacks

More info

Exodus 19:2

(2) Having journeyed from Rephidim, they entered the wilderness of Sinai and encamped in the wilderness. Israel encamped there in front of the mountain,

שמות י"ט:ב'

(ב) וַיֵּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַר סִינַי וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר וַיַּחֲנוּ יִשְׂרָאֵל נֹגֵד הַהָר:

Mekhilta d'Rabbi Yishmael 19:2:10

(10) (Exodus 19:2) "And Israel encamped there": Elsewhere it is written "and they journeyed," "and they encamped" — they journeyed in quarrel and encamped in quarrel. Here, they were of one heart — wherefore it is written "and (it) encamped." "and Israel encamped there": He said to them, you will be there for a (relatively) long time. And, indeed, we find that they were there for twelve months less ten days. "opposite the mountain": to the east of the mountain. "opposite" always signifies to the east.

מכילתא דרבי ישמעאל י"ט:ב:י'
(י) ויחן שם ישראל. כל מקום שהוא אומר ויסעו ויחנו, נוסעים במחלוקת וחנונים במחלוקת, אבל כאן השוו כולם לב אחד, לכך נאמ' ויחן שם ישראל נגד ההר. (שם), מגיד שאמר להם זמן הרבה אתם עושים שם, וכן מצינו שהיו שנים עשר חדש פחות עשרת ימים. — נגד ההר. לצד מזרחו של הר; כל מקום שאתה מוצא נגד, פנים למזרח.

Exodus 19:8

(8) All the people answered as one, saying, "All that the LORD has spoken we will do!" And Moses brought back the people's words to the LORD.

שמות י"ט:ח'

(ח) וַיַּעֲנוּ כָּל־הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָּל אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְקוּק נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע
אֶת־דִּבְרֵי הָעָם אֶל־יְקוּק:

Exodus 24:3

(3) Moses went and repeated to the people all the commands of the LORD and all the rules; and all the people answered with one voice, saying, "All

שמות כ"ד:ג'

(ג) וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לְעַם אֶת כָּל־דִּבְרֵי יְקוּק וְאֵת כָּל־הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל־הָעָם

the things that the LORD has commanded we will do!”

קול אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְקוֹק נַעֲשֶׂה:

Ruth 1

(1) In the days when the chieftains ruled, there was a famine in the land; and a man of Bethlehem in Judah, with his wife and two sons, went to reside in the country of Moab. (2) The man's name was Elimelech, his wife's name was Naomi, and his two sons were named Mahlon and Chilion—Ephrathites of Bethlehem in Judah. They came to the country of Moab and remained there. (3) Elimelech, Naomi's husband, died; and she was left with her two sons. (4) They married Moabite women, one named Orpah and the other Ruth, and they lived there about ten years. (5) Then those two—Mahlon and Chilion—also died; so the woman was left without her two sons and without her husband. (6) She started out with her daughters-in-law to return from the country of Moab; for in the country of Moab she had heard that the LORD had taken note of His people and given them food. (7) Accompanied by her two daughters-in-law, she left the place where she had been living; and they set out on the road back to the land of Judah. (8) But Naomi said to her two daughters-in-law, “Turn back, each of you to her mother's house. May the LORD deal kindly with you, as you have dealt with the dead and with me! (9) May the LORD grant that each of you find security in the house of a husband!” And she kissed them farewell. They broke into weeping (10) and said to her, “No, we will return with you to your people.” (11) But Naomi replied, “Turn back, my daughters! Why should you go with me? Have I any more sons in my body who might be husbands for you? (12) Turn back, my daughters, for I am too old to be married. Even if I thought there was hope for me, even if I were married tonight and I also bore sons, (13) should you wait for them to grow up? Should you on their account debar yourselves

רות א'

(א) וַיְהִי בִימֵי שָׁפֹט הַשְּׁפֹטִים וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וּבְיָלֶדֶת אִישׁ מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה לְגוֹר בְּשָׂדֵי מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו: (ב) וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נָעֳמִי וְשֵׁם שְׁנֵי־בָנָיו מַחֲלֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרַתִּים מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי־מוֹאָב וַיְהִי־וַיָּשָׁם: (ג) וַיָּמָת אֱלִימֶלֶךְ אִישׁ נָעֳמִי וַתֵּשָׂא רָחֵל וַיָּשָׁם בְּנִיהָ: (ד) וַיֵּשְׂאוּ לָהֶם בָּנִים מֵאֲבוֹת וְשֵׁם הָאֶחָד עֹרְפָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רֹת וַיָּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשְׂרֵת שָׁנִים: (ה) וַיָּמָתוּ גַם־שְׁנֵיהֶם מִחֲלוֹן וְכִלְיוֹן וַתֵּשָׂא הָאִשָּׁה מְשָׁנִי יִלְדִיהָ וַיִּמְאִיֶּשֶׂה: (ו) וַתָּקָם הִיא וְכַלְתֶּיהָ וַתֵּשֶׁב מְשָׁנִי מוֹאָב כִּי שָׁמְעָה בְשָׂדֶה מוֹאָב כִּי־פָקַד יְקוֹק אֶת־עַמּוֹ לָתֵת לָהֶם לֶחֶם: (ז) וַתֵּצֵא מִן־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה־שָׁמָּה וַיֵּשְׁתִּי כַלְתֶּיהָ עִמָּה וַתֵּלְכְנָה בְּדֶרֶךְ לָשׁוּב אֶל־אֶרֶץ יְהוּדָה: (ח) וַתֹּאמֶר נָעֳמִי לְשֵׁנֵי כַלְתֶּיהָ לָכֵנָה לָכֵנָה שְׁבֹנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמָּה יַעֲשֶׂה [יַעֲשֶׂה] יְקוֹק עִמָּכֶם חֹסֵד כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם עִם־הַמֵּתִים וְעַמְדִי: (ט) יָתֵן יְקוֹק לָכֶם וּמַצְאֵן מְנוּחָה אִשָּׁה בֵּית אִישָׁה וַתֵּשֶׁק לָהֶן וַתִּשָּׂאֵנָה קוֹלָן וַתִּבְכְּיָנָה: (י) וַתֹּאמְרָנָה לָהּ כִּי־אַתְּ נָשׁוּב לְעַמְּךָ: (יא) וַתֹּאמֶר נָעֳמִי שְׁבֹנָה בְנֹתִי לָמָּה תֵּלְכְנָה עִמִּי הָעוֹד־לִי בָנִים בְּמַעַי וְהִנֵּנוּ לָכֶם לְאִנָּשִׁים: (יב) שְׁבֹנָה בְנֹתִי לָכֵן כִּי זָקַנְתִּי מִהַיּוֹת לְאִישׁ כִּי אֶמְרָתִי יִשְׁלַח תִּקְוָה גַם הִנֵּיתִי הַלְלִילָה לְאִישׁ וְגַם יִלְדֹתִי בָנִים: (יג) הֲלֵהֶן | תִּשְׁבְּרָנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הֲלֵהֶן תִּעֲלֶנָּה לְבֵלְתִי הַיּוֹת לְאִישׁ אֵל בְּנֹתִי כִי־מָר־לִי מְאֹד מִכֶּם כִּי־יִצְאָה כִּי יִדְּ־יְקוֹק: (יד) וַתִּשָּׁנָה קוֹלָן וַתִּבְכְּיָנָה עוֹד וַתֵּשֶׁק עֹרְפָה לְחַמּוֹתֶיהָ וְרֹת דִּבְקָה בָּהּ: (טו) וַתֹּאמֶר הִנֵּה שָׁבָה יְבַמְתֶּךָ אֶל־עַמָּה וְאֶל־אֱלֹהֶיהָ שׁוּבִי אִתִּי יְבַמְתֶּךָ: (טז)

from marriage? Oh no, my daughters! My lot is far more bitter than yours, for the hand of the LORD has struck out against me.” (14) They broke into weeping again, and Orpah kissed her mother-in-law farewell. But Ruth clung to her. (15) So she said, “See, your sister-in-law has returned to her people and her gods. Go follow your sister-in-law.” (16) But Ruth replied, “Do not urge me to leave you, to turn back and not follow you. For wherever you go, I will go; wherever you lodge, I will lodge; your people shall be my people, and your God my God. (17) Where you die, I will die, and there I will be buried. Thus and more may the LORD do to me if anything but death parts me from you.” (18) When [Naomi] saw how determined she was to go with her, she ceased to argue with her; (19) and the two went on until they reached Bethlehem. When they arrived in Bethlehem, the whole city buzzed with excitement over them. The women said, “Can this be Naomi?” (20) “Do not call me Naomi,” she replied. “Call me Mara, for Shaddai has made my lot very bitter. (21) I went away full, and the LORD has brought me back empty. How can you call me Naomi, when the LORD has dealt harshly with me, when Shaddai has brought misfortune upon me!” (22) Thus Naomi returned from the country of Moab; she returned with her daughter-in-law Ruth the Moabite. They arrived in Bethlehem at the beginning of the barley harvest.

Ruth 4:3

(3) He said to the redeemer, “Naomi, now returned from the country of Moab, must sell the piece of land which belonged to our kinsman Elimelech.

Ruth 4:14-17

(14) And the women said to Naomi, “Blessed be the LORD, who has not withheld a redeemer from you today! May his name be perpetuated in Israel!

וּתְאָמַר רוּת אֶל־תַּפְּנְעֵי־בִי לְעִזְבֹּךְ לָשׁוּב
מֵאֲחֵרֶיךָ כִּי אֶל־אֲשֶׁר תִּלְכִי אֵלָיוּ וּבְאִשְׁרֵי
תִּלְיִנִי אֶלְיִן עִמָּךְ עָמִי וְאֶל־קִינֹךְ אֶלְקִי: (יז)
בְּאִשְׁרֵי תְמוֹתַי אָמוֹת וְשֵׁם אֶקְבֹּר כֹּה
יַעֲשֶׂה יְקוּק לִי וְכֹה יִסִּיף בִּי הַמָּוֹת יִפְרִיד
בֵּינִי וּבֵינֶךָ: (יח) וּתֵרָא כִּי־מִתְאַמְצָת הִיא
לְלֶכֶת אִתָּה וּתְחַדֵּל לְדַבֵּר אֵלַיָּהּ: (יט)
וּתְלַכְנָה שְׁתֵּיכֶם עַד־בְּאֵנָה בַּיִת לְחֵם וַיְהִי
כַּבְּאֵנָה בַּיִת לְחֵם וּתְהֵם כָּל־הָעִיר עַל־יָהֶן
וּתְאֻמְרָנָה הַזֹּאת נִעְמִי: (כ) וּתְאָמַר אֶל־יָהֶן
אֶל־תִּקְרְאוּנִי לִי נִעְמִי קְרָאנִי לִי מָרָא
כִּי־הֵמָּר שָׂדֵי לִי מָאֵד: (כא) אֲנִי מְלֹאָה
הִלְכֹתִי וְרִיקָם הִשִּׁיבֵנִי יְקוּק לָמָּה
תִּקְרְאוּנִי לִי נִעְמִי וַיְקוּק עָנָה בִּי וּשְׂדֵי
הָרַע לִי: (כב) וּתָשׁוּב נִעְמִי וְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה
כָּלְתָה עִמָּה הַשָּׂבָה מִשְׂדֵי מוֹאֵב וְהָמָּה
בָּאוּ בַּיִת לְחֵם בְּתַחֲלַת קַצִּיר שְׁעָרִים:

רוּת ד' ג'

(ג) וַיֹּאמֶר לְגֵאֵל הַקֹּחַת הַשְּׂדֵה אֲשֶׁר
לְאֶחָיִנִּי לְאֶלְיָמֶלֶךְ מְכַרָּה נִעְמִי הַשָּׂבָה
מִשְׂדֵה מוֹאֵב:

רוּת ד' י"ד-י"ז

(ד) וּתְאֻמְרָנָה הַנְּשִׁיִּים אֶל־נִעְמִי בְּרוּךְ
יְקוּק אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גֵּאֵל הַיּוֹם
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל: (ט) וְהָיָה לָךְ

(15) He will renew your life and sustain your old age; for he is born of your daughter-in-law, who loves you and is better to you than seven sons.” (16) Naomi took the child and held it to her bosom. She became its foster mother, (17) and the women neighbors gave him a name, saying, “A son is born to Naomi!” They named him Obed; he was the father of Jesse, father of David.

לְמַשִּׁיב זָפֵשׁ וּלְכֹלֵל אֶת־שִׁבְתָּךְ כִּי
 כָּלְתָךְ אֲשֶׁר־אֶהְבְּתָךְ יִלְדְתוּ אֲשֶׁר־הִיא
 טוֹבָה לָּךְ מִשִּׁבְעָה בָּנִים: (טז) וּתְקַח נַעֲמִי
 אֶת־הַיֶּלֶד וְתִשְׁתְּהוּ בְחֵיקָהּ וְתִהְיֶה־לּוֹ
 לְאִמָּנָת: (יז) וּתְקַרְאֶנָּה לּוֹ הַשְּׂכֵנֹת שֵׁם
 לְאֹמֶר יֶלֶד־בְּנוֹ לְנַעֲמִי וּתְקַרְאֶנָּה שְׁמוֹ
 עוֹבֵד הוּא אָבִי־יֵשׁוּ אָבִי דָּוִד: (פ)

Guide for the Perplexed, Part 3 53

(1) THIS chapter treats of the meaning of three terms which we find necessary to explain, viz., *hesed* ("loving kindness"), *mishpat* ("judgment"), and *zedakah* ("righteousness").

(2) In our Commentary on the Sayings of the Fathers (chap. 5:7) we have explained the expression *hesed* as denoting an excess [in some moral quality]. It is especially used of extraordinary kindness. Loving-kindness is practised in two ways: first, we show kindness to those who have no claim whatever upon us; secondly, we are kind to those to whom it is due, in a greater measure than is due to them. In the inspired writings the term *hesed* occurs mostly in the sense of showing kindness to those who have no claim to it whatever. For this reason the term *hesed* is employed to express the good bestowed upon us by God: "I will mention the loving-kindness of the Lord" (Isa. 63:7). On this account, the very act of the creation is an act of God's loving-kindness. "I have said, The Universe is built up in loving-kindness" (Ps. 89:3); i.e., the building up of the Universe is an act of loving-kindness. Also, in the enumeration of God's attributes, Scripture says: "And abundant in loving-kindness" (Exod. 34:6).

Jeremiah 9:22-23

(22) Thus said the LORD: Let not the wise man glory in his wisdom; Let not the strong man glory in his strength; Let

מורה נבוכים, חלק ג' נ"ג

(א) זה הפרק כולל פרוש עניני שלשה שמות שהוצרכנו לפרשם והם - 'חסד ומשפט וצדקה':
 (ב) וכבר בארנו בפרוש 'אבות' ש'חסד' ענינו - הפלגה באי זה דבר שמפליגים בו. ושמשו בו בהפלגת גמילות הטוב יותר. וידוע שגמילות הטוב כולל שני ענינים האחד מהם - לגמול טוב מי שאין חוק עליך כלל והשני - להיטיב למי שראוי לטובה יותר ממה שהוא ראוי. ורוב שימוש ספרי הנבואה במלת 'חסד' הוא בהטבה למי שאין לו חוק עליך כלל. ומפני זה כל טובה שתגיע מאתו ית' תקרא 'חסד' - אמר "חסדי יקוק אזכיר". ובעבור זה זה המציאות כולו - רצוני לומר המצאת האלוק ית' אותו - הוא 'חסד' - אמר "עולם חסד יבנה" - ענינו 'בנין העולם חסד הוא'. ואמר ית' בספור 'מדותיו' "ורב חסד":

ירמיהו ט': כ"ב-כ"ג

(כב) כֹּה אָמַר יְקוֹק אֱלֹהֵי־יִתְהַלֵּל חָכֵם
 בְּחָכְמָתוֹ וְאֱלֹהֵי־יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ

not the rich man glory in his riches. (23)
 But only in this should one glory: In his
 earnest devotion to Me. For I the LORD
 act with kindness, Justice, and equity in
 the world; For in these I delight —
 declares the LORD.

אֱלֹהֵי־תְהַלֵּל עֲשִׂיר בְּעֶשְׂרֵוֹ: (כג) כִּי
 אִם־בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְּׂכֵל וְיִדְעַ
 אוֹתִי כִּי אֲנִי יְקוֹק עֹשֶׂה תְּסֻד מִשְׁפָּט
 וְצִדְקָה בְּאֶרֶץ כִּי־בְאֵלֶּה חֲפֻצָּתִי
 נֹאֵם־יְקוֹק: (ט)

Guide for the Perplexed, Part 3 54

(9) Having stated the sublime ideas contained in that Scriptural passage, and quoted the explanation of our Sages, we will now complete what the remainder of that passage teaches us. The prophet does not content himself with explaining that the knowledge of God is the highest kind of perfection; for if this only had been his intention, he would have said, "But in this let him who glorieth glory, that he understandeth and knoweth me," and would have stopped there; or he would have said, "that he understandeth and knoweth me that I am One," or, "that I have not any likeness," or, "that there is none like me," or a similar phrase. He says, however, that man can only glory in the knowledge of God and in the knowledge of His ways and attributes, which are His actions, as we have shown (Part 1. liv.) in expounding the passage, "Show me now thy ways" (Exod. 38:13). We are thus told in this passage that the Divine acts which ought to be known, and ought to serve as a guide for our actions, are, *hesed*, "loving-kindness," *mishpat*, "judgment," and *zedakah*, "righteousness." Another very important lesson is taught by the additional phrase, "in the earth." It implies a fundamental principle of the Law; it rejects the theory of those who boldly assert that God's providence does not extend below the sphere of the moon, and that the earth with its contents is abandoned, that "the Lord hath forsaken the earth" (Ez. 8:12). It teaches, as has been taught by the greatest of all wise men in the words, "The earth is the Lord's" (Exod. 9:29), that His providence extends to the earth in accordance with its nature, in the same manner as it controls the heavens

מורה נבוכים, חלק ג' נ"ד

(ט) ואחר שזכרנו זה ה'פסוק' ומה שכלל
 מן הענינים הנפלאים וזכרנו דברי
 ה'חכמים ז"ל עליו נשלים כל מה שהוא
 כולל. וזה שלא הספיק לו בזה ה'פסוק'
 לבאר שהשגתו ית' לבד היא הנכבדת
 שבשלמיות - כי אילו היתה זאת כונתו
 היה אומר 'כי אם בזאת יתהלל המתהלל
 - השכל וידוע אותי' והיה פוסק דבריו
 או היה אומר 'השכל וידוע אותי - כי
 אני אחד' או היה אומר 'כי אין לי
 תמונה' או 'כי אין כמוני' ומה שדומה
 לזה; אבל אמר שאין להתהלל רק
 בהשגתי ובידיעת דרכי ותארי - רצוני
 לומר פעולותיו - כמו שבארנו באמרו
 "הודיעני נא את דרכיך וגו'". ובאר לנו
 בזה ה'פסוק' שהפעולות ההם שראוי
 שידעו ויעשה כהם הם - 'חסד ומשפט
 וצדקה': והוסיף ענין אחר צריך מאד
 והוא - אמרו 'בארץ' - אשר הוא קוטב
 התורה; ולא כמחשבת ההורסים שחשבו
 שהשגחתו ית' כלתה אצל גלגל הירח
 ושהארץ ומה שבה נעזב "עזב יקוק את
 הארץ" - אינו רק כמו שבאר לנו על יד
 אדון כל החכמים "כי ליקוק הארץ" -
 יאמר שהשגחתו גם כן בארץ כפי מה
 שהיא כמו שהשגיח בשמים כפי מה
 שהם - והוא אמרו "כי אני יקוק עושה
 חסד ומשפט וצדקה בארץ". ואחר כן
 השלים הענין ואמר "כי באלה חפצתי -
 נאום יקוק" - רצוני לומר שכונתי -
 שיצא מכם 'חסד וצדקה ומשפט בארץ' -
 כמו שבארנו ב'שלוש עשרה מדות' כי
 הכונה - להדמות בהם ושנלך על דרכם.

in accordance with their nature. This is expressed in the words, "That I am the Lord which exercise loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth." The prophet thus, in conclusion, says, "For in these things I delight, saith the Lord," i.e., My object [in saying this] is that you shall practise loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth. In a similar manner we have shown (Part I. liv.) that the object of the enumeration of God's thirteen attributes is the lesson that we should acquire similar attributes and act accordingly. The object of the above passage is therefore to declare, that the perfection, in which man can truly glory, is attained by him when he has acquired--as far as this is possible for man--the knowledge of God, the knowledge of His Providence, and of the manner in which it influences His creatures in their production and continued existence. Having acquired this knowledge he will then be determined always to seek loving-kindness, judgment, and righteousness, and thus to imitate the ways of God. We have explained this many times in this treatise.

Deuteronomy 7:9

(9) Know, therefore, that only the LORD your God is God, the steadfast God who keeps His covenant faithfully to the thousandth generation of those who love Him and keep His commandments,

Deuteronomy 7:12

(12) And if you do obey these rules and observe them carefully, the LORD your God will maintain faithfully for you the covenant that He made on oath with your fathers:

I Kings 8:23

(23) and said, "O LORD God of Israel, in the heavens above and on the earth below there is no god like You, who

אם כן הכונה אשר זכרה בזה ה'פסוק'
 היא באורו ששלמות האדם אשר בו
 יתהלל באמת הוא - להגיע אל השגת
 האלוך כפי היכולת ולדעת השגחתו
 בברואיו בהמציאו אותם והנהיגו אותם
 איך היא וללכת אחרי ההשגה ההיא
 בדרכים שיתכוון בהם תמיד לעשות
 'חסד צדקה ומשפט' - להדמות בפעולות
 האלוך - כמו שבארנו פעמים בזה
 המאמר:

דברים ז':ט'

(ט) וַיִּדְעֶתָ כִּי־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הוּא הָאֱלֹהִים
 הָאֵל־הַנֶּאֱמָן שְׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאַהֲבָיו
 וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתוֹ [מִצְוֹתָיו] לְאַלֹף דָּוָר:

דברים ז':י"ב

(יב) וְהָיָה אִם עָקַב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים
 הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְךָ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד
 אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם:

מלכים א' ח':כ"ג

(כג) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֵין־כָּמוֹךָ
 אֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמֶּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת

keep Your gracious covenant with Your servants when they walk before You in wholehearted devotion;

שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְעַבְדֶיךָ הַהִלְכִים
לְפָנֶיךָ בְּכָל־לֵבָם:

Nehemiah 9:32

(32) “And now, our God, great, mighty, and awesome God, who stays faithful to His covenant, do not treat lightly all the suffering that has overtaken us—our kings, our officers, our priests, our prophets, our fathers, and all Your people—from the time of the Assyrian kings to this day.

נחמיה ט':ל"ב

(לב) וְעַתָּה אֵלֹהֵינוּ הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד אֶל־יְמַעַט
לְפָנֶיךָ אֵת כָּל־הַחֲלָאָה אֲשֶׁר־מְצַאֲתָנוּ
לְמַלְכֵינוּ לְשָׂרֵינוּ וְלַכֹּהֲנֵינוּ וְלַנְּבִיאָנוּ
וְלְאֲבוֹתֵינוּ וְלְכָל־עַמֶּךָ מִיְמֵי מַלְכֵי אַשּׁוּר
עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

A Life of Vertical & Horizontal Responsibility: Shavuot During the Coronavirus Pandemic

Source Sheet by Chief Rabbi Ephraim Mirvis

More info

Exodus 24:6-8

(6) Moses took one part of the blood and put it in basins, and the other part of the blood he dashed against the altar. (7) Then he took the record of the covenant and read it aloud to the people. And they said, "All that the LORD has spoken we will faithfully do!" (8) Moses took the blood and dashed it on the people and said, "This is the blood of the covenant that the LORD now makes with you concerning all these commands."

שמות כ"ד:ו'-ח'

(ו) וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצֵי הַדָּם וַיִּשֶׂם בְּאֵגוֹת
וַחֲצֵי הַדָּם זָרַק עַל-הַמִּזְבֵּחַ: (ז) וַיִּקַּח סֵפֶר
הַבְרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנוֹ הַעָם וַיֹּאמְרוּ כָּל
אֲשֶׁר-דִּבֶּר יְקוּק נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע: (ח) וַיִּקַּח
מֹשֶׁה אֶת-הַדָּם וַיִּזְרַק עַל-הָעָם וַיֹּאמֶר
הִנֵּה דָם-הַבְרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְקוּק עִמָּכֶם
עַל כָּל-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

Exodus 25:20

(20) The cherubim shall have their wings spread out above, shielding the cover with their wings. They shall confront each other, the faces of the cherubim being turned toward the cover.

שמות כ"ה:כ'

(כ) וְהָיוּ הַכְּרֻבִים פְּרִשְׁי כְּנָפִים לְמַעַל
סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל-הַכִּפֹּרֶת וּפְנֵיהֶם
אִישׁ אֶל-אָחִיו אֶל-הַכִּפֹּרֶת יִהְיוּ פְּנֵי
הַכְּרֻבִים:

Rashi on Genesis 18:3

(1) AND HE SAID, MY LORD, IF NOW etc. — He addressed himself to the Chief of them; calling them all "lords", (אדני may mean "my lords"), whilst to their Chief he said "Do not I pray thee pass away", for he knew that if he would not pass by, his companions would certainly remain with him. In this explanation the word אדני has a "profane" sense (does not refer to God, being merely a term of address, "Sirs"). Another explanation is that the

רש"י על בראשית י"ח:ג'

(א) וַיֹּאמֶר אֲדוּשָׁם אִם נָא וּגו'. לְגַדּוּל
שְׁבָהֶם אָמַר וַיִּקְרָאם כָּלֵם אֲדוּנִים וְלְגַדּוּל
אָמַר אֵל נָא תַעֲבֹר, וְכִיּוֹן שְׁלֵא יַעֲבֹר הוּא
יַעֲמָדוּ חֲבָרָיו עִמּוֹ, וּבְלִשׁוֹן זֶה הוּא חַל
(שְׁבוּעוֹת ל"ה). ד"א קָדַשׁ הוּא, וְהִנֵּה
אוֹמֵר לְהַקְבִּי"ה לְהַמְתִּין לוֹ עַד שְׁיָרוּץ
וַיִּכְנָס אֶת הָאוֹרְחִים וְאָע"פ שְׁפָתוֹב אַחַר
וַיִּרְץ לְקִרְאָתָם, הָאֲמִירָה קָדָם לְכֹן הִתְהַה,
וְדָרָךְ הַמְקִרְאוֹת לְדַבֵּר כֵּן, כְּמוֹ שְׁפָרְשֵׁתִי

word is “holy” (referring to God): he asked God to wait for him whilst he ran and invited the travellers. For although this is written after the words “and he ran to meet them”, yet the conversation took place beforehand. It, indeed, is the way of the Scriptures to speak in this manner as I have explained in my comment on “My spirit shall not strive” (Genesis 6:3) which is written after the passage. “And Noah begot” (Genesis 5:32) whereas it is impossible to say otherwise than that the decree of a respite of 120 years made in reference to this verse “My spirit shall not strive etc.” was twenty years before the birth of Noah’s sons.) Both these explanations of אדני are to be found in Genesis Rabbah 48:10 (see also Shevuot 35b).

אָפֶּל לֹא יָדוּן רוּחִי בְּאָדָם, שְׁנֵכֶתֶב אַחֵר
וַיִּוְלַד נֹחַ, וְאִי אֶפְשֶׁר לוֹמַר אֲלֵא שְׁהִיְתָה
הַגְּזֵרָה קִדְּם לְלֵדָה כִּי שָׁנָה, וְשָׁתִי
הַלְשׁוֹנוֹת בְּכִי"ר:

Exodus 14:15

(15) Then the LORD said to Moses, “Why do you cry out to Me? Tell the Israelites to go forward.

שמות י"ד:ט"ו

(טו) וַיֹּאמֶר יְקוֹק אֶל־מֹשֶׁה מַה־תִּצְעַק
אֵלַי דְּבַר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיִּסְעוּ:

Numbers 12:13

(13) So Moses cried out to the LORD, saying, “O God, pray heal her!”

במדבר י"ב:י"ג

(יג) וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְקוֹק לֵאמֹר אֵל גֹּאֲ
רְפָא גֹאֲלָהּ: (פ)

Deuteronomy 4:15

(15) For your own sake, therefore, be most careful—since you saw no shape when the LORD your God spoke to you at Horeb out of the fire—

דברים ד':ט"ו

(טו) וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם כִּי לֹא
רִאִיתֶם כָּל־תְּמוּנָה בַּיּוֹם דְּבַר יְקוֹק
אֲלֵיכֶם בְּחֶרֶב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ:

Berakhot 8b

As we say: Both the tablets of the Covenant and the broken tablets are placed in the Ark of the Covenant in the Temple.

ברכות ח' ב

. דְּאֶמְרֵינָן: לוֹחֹת וְשִׁבְרֵי לוֹחֹת מוֹנְחֹת
בְּאָרוֹן.

